

חיזבאללה ניצב על צומת דרכים: אילו תסריטים אפשריים כעת?

written by אלי קלוטשטיין | 07.07.2025

פגישתם של ראש הממשלה בנימין נתניהו והנשיא דונלד טראמפ בווינגטון, על רקע הדיונים בדבר הסדר כלשהו שיביא לפתרון המלחמה ברצועת עזה, אינה הניסיון האמריקני היחיד בימים אלה לשנות את המציאות האזורית באחת החזיתות הגובלות בישראל. בזמן שנתניהו המריא במטוסו לארה"ב, הבכיר האמריקני תום ברק [?] שגריר ארה"ב בטורקיה, שגם משמש כשליחו המיוחד של הנשיא לסוריה וללבנון [?] עשה מסע דומה לביירות. המפגשים שהוא קיים בבירה של ארץ הארזים עם הנשיא, ראש הממשלה ויושב ראש הפרלמנט הם שיאו של מסע לחצים בינלאומי על הממשלה החדשה שם לפרק את חיזבאללה מנשקו ואולי להתניע מהלך של נורמליזציה עם ישראל.

כדי להבין את הסיפור כולו, יש לחזור להפסקת האש שסימנה את סוף המלחמה עם חיזבאללה בנובמבר 2024: ארגון הטרור השיעי הוכה קשות, מרבית הנהגתו חוסלה, מלאי הנשק שלו דולדל מאוד [?] ובעיקר הלגיטימציה הציבורית שלו למאבק בישראל ספגה מהלומה כבדה. פתאום החלו לנשב רוחות חדשות בלבנון, שקראו להפסיק את המלחמות בצה"ל, להתנתק מ"ציר ההתנגדות" ולנסות לשקם את המדינה שכלכלתה נהרסה כמעט לחלוטין.

הסכמתה של ישראל לנצור את האש ולסגת מדרום לבנון (בשלב הנוכחי, מלבד חמש נקודות) סיפקה את הרקע המושלם למהלכים פנים-לבנוניים לנטרול השפעתו של חיזבאללה המוכה ולהקמת ממשלה חדשה. נוסף לכך לחץ אמריקני כבד, שהפעילה אותו השליחה המיוחדת של ארה"ב ללבנון, מורגן אורטגוס היהודייה, ששימשה כסגניתו של סטיב ויטקוף. עוד לפני כן, כמה ימים לפני שטראמפ נכנס מחדש לבית הלבן, קלטו בביירות את שינוי הגישה בעולם כלפי המצב במדינה והחליטו לבחור לראשונה זה שנתיים נשיא, ג'וזף עאון, שקודם לכן שימש מפקד צבא לבנון.

עאון, איש העדה הנוצרית, נכנס לתפקידו ב-9 בינואר 2025, 11 יום לפני טראמפ, ומיד התחיל לעבוד: הוא מינה ראש ממשלה קבוע חדש, במקום ממשלת המעבר הקודמת, ואף עשה זאת ללא תמיכת הגוש השיעי. תוך כמה זמן הצליח ראש הממשלה, נואף סלאם [?] שעד אותה עת שימש כשופט הראשי בבית הדין הבינלאומי לצדק בהאג [?] להקים ממשלה יציבה, אף כי נאלץ לכלול בה נציגים מהגוש השיעי, למורת רוחה של ארה"ב.

כך, שבועיים לאחר שטראמפ החל לעבוד, הוא התמודד עם מציאות חדשה בלבנון [?] וניסה למנף אותה לטובתו. אורטגוס נשלחה כמה פעמים לביירות, והבהירה את המסר של הנשיא: על חיזבאללה להתפרק מנשקו. יתרה מכך, כאשר ממשלת לבנון ביקשה להשיג ערבויות בינלאומיות

וסיוע כלכלי לשיקום המדינה בתום המלחמה הקשה, ואחרי שנים רבות של כלכלה הרוסה, נאמר לה כי התנאים לכך הם רפורמות נרחבות בתחום הפיננסי לצד שינויים בתחום הביטחוני. ללא רפורמות כאלה, נמסר ללבנון, קרן המטבע הבינלאומית לא תאשר חבילת הצלה לביירות, וגם מדינות האיחוד לא יעבירו לה כספים. האמריקנים אף הגדילו לעשות, לפי הדיווחים, והטילו וטו על סיוע אפשרי של מדינות ערביות ללבנון עד להתבהרות המשא ומתן מול איראן והבשלת הרפורמות שדרשה וושינגטון מביירות.

במצב כזה, לא פלא שראשי המדינה החדשים בלבנון התחילו להשמיע אמירות ברורות: הנשק היחיד שצריך להיות בלבנון אמור להישאר בידי הצבא (הנשיא עאון), ופירוק חיזבאללה מנשקו הוא המטרה שלנו (רה"מ סלאם). במקביל, בביירות נחזו מראות שאיש לא יכול היה לדמיין לפני המלחמה – עימותים ישירים בין תומכי חיזבאללה ובין הצבא הלבנוני, שהעז לראשונה לעמוד על שלו מול הארגון השיעי. מטוסים איראניים לא הורשו לנחות בביירות בידי הממשלה, ונדמה היה כאילו האווירה כולה מתהפכת.

באחרונה חלה התפתחות שהיו מי שפירשו כצעד לאחור של ארה"ב מול לבנון: השליחה אורטגוס הוזזה מתפקידה, ובמקומה מונה ברק, השגריר בטורקיה, לעמוד בקשר עם ביירות. מכיוון שהשליחה הקודמת החצינה את עמדתה הלעומתית ואת יהדותה – כולל פריטי לבוש, כגון טבעות ושרשראות עם מגן דוד, שענדה במהלך פגישות עם בכירים לבנונים – הסברה הייתה שברק ינקוט קו מתון יותר.

אלא שברק מהר מאוד הראה שכל הפסימיים צריכים לחשב מסלול מחדש: ב-19 ביוני נחת השליח בביירות עם רשימת דרישות – שתוארה כמסמך בן שישה עמודים שמהווה "מפת דרכים" – שכללה את פירוק חיזבאללה מנשקו ("כל הנשק במדינה צריך להישאר בשליטת הצבא") בלו"ז מוגדר, סימון ברור לגבולות הלבנוניים, רפורמות פנימיות ועוד. אגב, בתמורה מציעים האמריקנים לקדם נסיגה ישראלית מלאה מדרום לבנון, לצד שיקום המדינה והפשרת הכספים הבינלאומיים לרפורמות. נראה גם שהמהלך מקובל על הקהילה הבינלאומית, ואינו רק יוזמה אמריקנית. הדרישה האחרונה במסמך, ראוי לציין, היא תנאי ליישום כל פרטיו: הרפורמה מוכרחה להתחיל עד סוף השנה, ואת התשובה על הנכונות לבצעה יש לתת כעת.

מאבדים תומכים

הקרשנדו של התהליך הפנים-לבנוני, הלחץ הגובר על חיזבאללה, הרוחות הסוערות בביירות – כל אלה מגיעים בימים אלה לשיא. ארגון הטרור השיעי החל בהתייעצויות קדחתניות סביב הדרישות האמריקניות, שנעשו במקביל לדיונים של ראשי הממשלה בביירות. ברק ממתין לתשובה הלבנונית כבר ימים אחדים, הלחץ על חיזבאללה מורגש במיוחד, ופגישותיו של השליח בביירות התמקדו בסוגיה בניסיון לבשר על התפתחויות שעשויות להיות גורליות לא רק לארגון הטרור, אלא לאזור כולו.

הביטוי המובהק ביותר לשינוי במדינה, לגישה החדשה ביחס לחיזבאללה, הוא התבטאויות

מפורשות של אזרחים ובכירים במדינה נגד הארגון. תושבים לבנונים התעמתו עם תומכי הארגון שתלו את דגליו בביירות, ואחרים גם יצאו נגדם מפורשות. "אני רוצה לחיות חיים נורמליים", אמר ל-BBC תושב אחד. עיתונאים לבנונים מתחו ביקורת גלויה על הארגון, שלדבריהם המיט חורבן על המדינה ללא סיבה.

גם הפוליטיקאים, כך נראה, נרתעים פחות מבעבר לדבר נגד חיזבאללה² וכזכור, זו מדינה שבה הארגון הטיל את אימתו על תושבים שהעזו פנים מולו ואף רצח ראש ממשלה. כך למשל, וד'אח צאדק, חבר פרלמנט עצמאי בביירות, אמר לאחרונה: "אי אפשר לדבר על אחדות לאומית וחיים משותפים בזמן שקבוצה אחת בלבד מחליטה מתי יש שלום, מתי יוצאים למלחמה, ומתי כל המדינה משלמת את המחיר. אף אחד לא הקשיב לעם בעניין הזה. אמרו להם אתם הולכים למלחמה כוללת." כמיל שמעון, נכדו של נשיא לבנון הראשון שהתהדר באותו שם, הגן בשידור חי על ישראל³ בניגוד לטענות של דוברי חיזבאללה. ישראל לא תקפה אקראית בלבנון, הוא אמר, "אלא סיפקה אזהרות כדי שאזרחים לא ייפגעו. זו המציאות".

הביקורת על הארגון בקרב הפוליטיקאים חוצה מחנות ועדות. שארל ג'בור, דובר מפלגת הכוחות הלבנוניים, ציין בריאיון לא מזמן: "מאז חיסול נסראללה, חיזבאללה לא מעז להגיב לתקיפות ישראל. אין לו יכולת לזה", ציין ג'בור, "הפרויקט הזה, ההתנגדות לישראל, איבד את תפקידו. אז למה (חיזבאללה⁴ א"ק) צריך נשק? רוב הלבנונים נגדו". ואים והאב, חבר פרלמנט דרוזי צבעוני למדי מלבנון, שבעבר הביע את ביטחונו ביכולתו של הארגון השיעי לנצח את צה"ל, קבע באחרונה ש"אנו מוכרחים לזנוח את המנטליות של מלחמה עם ישראל". הוא גם יצא נגד איראן ותמיכתה ב"התנגדות", והכריז בגלוי על תמיכתו בנורמליזציה עם ישראל.

ואם לא די בכך, גם תומכים בולטים של חיזבאללה התבטאו נגדו באחרונה. ג'בראן בסיל, הנוצרי הבכיר ביותר שהיה בן בריתו של חיזבאללה בבית הנבחרים, ציין שאין ברירה לארגון הטרור אלא למסור את נשקו. הוא הוסיף גם שיהיה מוכן ללכת לשלום עם ישראל בתנאים מסוימים, וכי אין לו בעיה אידיאולוגית איתה. וליד ג'ונבלאט, המנהיג הדרוזי הבכיר ביותר בלבנון אולי⁵ שבעבר אף דיבר על עמידה לצד חיזבאללה במערכה נגד ישראל⁶ הסביר בחודשים האחרונים כי "חיזבאללה נגמר". בחודש שעבר קבע עוד: "דף חדש נפתח במזרח התיכון, והמסר שלי לכולם הוא: מסרו את הנשק שלכם לידי המדינה". נורמליזציה עם ישראל, ציין עוד המנהיג הדרוזי, יכולה להביא להיסטוריה מסוג חדש באזור.

אכזבה מאיראן

במקביל למשא ומתן הרשמי, להתבטאויות ולגינויים, יש גם מהלכים שמתרחשים בשטח. חלקם מדגימים את מצבו הנוכחי של הארגון, וחלקם נועדו ללחוץ עליו להגמיש את עמדותיו.

ישראל היא כמובן אחת השחקניות העיקריות בעימות הזה. בארץ נוקטים מהלך כפול מול הלבנונים: מצד אחד מדגישים את הרצון בנורמליזציה ובקידום פתרון למצב, ומצד שני את חוסר

הנכונות להשלים עם התעצמותו מחדש של חיזבאללה ואת הצורך ללחוץ עליו כדי להתפרק מנשקו.

כך למשל, שר החוץ גדעון סער הכריז פומבית כי ישראל מעוניינת להתניע תהליך של שלום ונורמליזציה עם לבנון ה"רשמית" ^[1] בניגוד, כמובן, לחיזבאללה או ארגונים אחרים החותרים תחת ריבונות המדינה. במקביל, ישראל פועלת עם ארה"ב לקעקע את הסטטוס-קוו שהיה בדרום לבנון ערב המלחמה, שלא היה יעיל. לכן הן דוחפות יחדיו, מסיבות שונות, לביטול המנדט של כוח יוניפי"ל.

בה בעת, ישראל יצאה לסדרת תקיפות בשבועות האחרונים בלבנון נגד מטרות של חיזבאללה, בתדירות גבוהה יותר מרוב החודשים האחרונים, כאשר אחת ההשערות הייתה שישראל מנסה להעביר מסר לחיזבאללה לקראת ההחלטה על התפרקותו מנשקו. אחת המתקפות הללו, למשל, בסוף החודש שעבר הייתה עוצמתית במיוחד, וכללה מראות זכורים מהעבר של "חגורות אש" בעוצמה חריגה.

פעולות הלחץ לא מוגבלות רק לשטח לבנון: השבוע עצר צה"ל בבית-לחם את מנהל משרדי רשת התקשורת "אלמיאדין" הלבנונית, הקשורה לחיזבאללה, ואשר משמשת שופר להסתה נגד ישראל. פעילות הרשת אסורה בישראל, אך היא המשיכה לשדר במהלך המלחמה. העובדה שהמעצר בוצע כעת ^[2] שאגב, חיזבאללה עצמו גינה אותו תוך שעות אחדות ^[3] מעידה על תזמון לא מקרי.

האמריקנים מצידם משתמשים בלחץ כלכלי ובדיפלומטיה. רק בשבוע שעבר הם הטילו עוד עיצומים על בנק קרד אלחסן בלבנון ואנשיו, המזוהים עם חיזבאללה, בניסיון להמשיך לפגוע במאמץ ההתאוששות הכלכלי של ארגון הטרור. השגריר ברק, שליחו של הנשיא טראמפ, מצהיר בגלוי על הקו שארה"ב מעוניינת שביירות תדבק בו: "התקווה הלבנונית ניצורה", הוא כתב השבוע, "יש כרגע הזדמנות, זהו רגע היסטורי". אחרי פגישתו עם הנשיא עאון בארמון הנשיאות, הוא ציין כי "חש תקווה גדולה" וכי "ישראל אינה רוצה מלחמה עם לבנון, אלא רוצה בשלום איתה", ושיגר גם רמז עבה לחיזבאללה ב"יום שאחרי": "על הארגון לראות שייתכן עתיד בשבילו", הוא אמר.

גם בלבנון יש לחץ על הארגון: אם בעבר העימותים עם אנשי חיזבאללה בביירות היו עניין מפתיע, כעת בהלוויות ממעטים אנשי הארגון ללכת חמושים בגלוי. מפגן כוח שניסו להרים בבירה תומכי הארגון לרגל יום העשורא' בשבוע שעבר, שבו חמושים צעדו גלויי פנים, גרר תגובה מסחררת של הממשלה הלבנונית: היא הורתה על מעצרים של אנשי חיזבאללה, שבוצעו למחרת. דיווח שפורסם בשבוע שעבר בערב הסעודית גרס כי הארגון איבד 6,000 לוחמים לפחות במלחמה (הרוגים או עריקים), וכי כוח הלוחמים שלו הצטמצם ^[4] כולל אנשי מילואים ^[5] לכ-60 אלף בלבד. בנוסף, נטען, צבא לבנון שולט בכ-80 אחוזים מהשטח שמדרום לליטני.

לכל זה נוספים הדיווחים על מצבו הקשה של הארגון בתום המלחמה, לצד ניתוק הולך וגובר מאיראן ומאנשי הקשר שלה, שבולמים את מאמצי הארגון להתחמש מחדש או להצטייד

בכספים. ביום חמישי, למשל, חיסלה ישראל פעיל בכיר בכוח קודס, קאסם אלחוסייני, שהיה אחראי על הברחות של נשק ליו"ש וגם ללבנון. מותו בא בעקבות הפגיעה המוצלחת במהלך המלחמה באיראן בסעיד איזדי, ראש הגיס הפלסטיני בכוח קודס, שהיה אחראי בין היתר להעברת כספים לחיזבאללה. מותו, כך דווח, פוגע ביכולת ההתאוששות הכלכלית של הארגון, ובעקבותיו החל חיזבאללה להקפיא סיוע ולהפסיק חלוקת מענקי פיצויים לתושבי דרום המדינה.

ייתכן שגם המשבר עם איראן, שעוד החל קודם לכן ² כאשר הארגון ותומכיו חשו שלא קיבלו מספיק סיוע איראני במהלך המלחמה מול ישראל ³ הוא זה שגרם לחיזבאללה לא להפר את הפסקת האש במהלך ימי מבצע "עם כלביא". ראש הגוש השיעי בלבנון, יושב ראש הפרלמנט נביה ברי, אף התחייב לכך באופן מפורש. דווח עוד כי חיזבאללה התבקש להיכנס למלחמה, אך בחר לא להיענות לכך.

הסבר אפשרי לכך, אולי, הוא גם היעדר התמיכה של לבנונים רבים באיראן. בשיחות עם התקשורת באחרונה הביעו תומכי חיזבאללה את אכזבתם מהרפובליקה האסלאמית: "לא קיבלנו מהם כלום", אמר אחד. "הם הסירו אחריות, דחפו למלחמה ונעלמו", ציין תושב אחר.

ארבעה תרחישים

לאן יתקדמו מכאן העניינים, ומה מתכוון הארגון השיעי לעשות לאור הדרישות האמריקניות? חשוב לציין שמומחים חלוקים בשאלה לאן מועדות פניו. יש דעות, למשל, שהוא ממשיך להתחמש בנשק כבד, לבנות תוכניות מבצעיות, ומשקם רבות מיכולותיו. מנגד, אחרים סבורים כי הארגון מתקשה להשתקם, וכי למרות מאמציו להפגין לוחמנות הוא צפוי לדבוק בקו של שימור הפסקת האש עם ישראל.

באופן פרטני, הארגון ניהל מגעים עם ברי, יושב ראש הפרלמנט, על המסמך האמריקני. בלבנון ציינו בסיפוק שעצם הנכונות של הארגון לדון כלל על העניין הזה הוא סימן חיובי בפני עצמו. לפי דיווח מפי גורמים המקורבים לדיונים הפנימיים בארגון, חיזבאללה אכן החל לשקול את עתידו כתנועה חמושה, ואולי אפילו לוותר על חלק מהנשק הכבד שברשותו. הוא הקים ועדות לבחינתן של סוגיות כגון מבנה ההנהגה, המעורבות הפוליטית, הממד הסוציאלי והאזרחי ועניין הנשק. ברקע ההבנה כי ארסנל הנשק שצבר הארגון הפך ל"נטל" ול"נקודת חולשה", חשפו אותם בכירים בתקשורת, החל ארגון הטרור לבדוק ברצינות את האפשרות להסגיר את מלאי הרקטות והכטב"מים שברשותו, ולשמור על הנשק הקל והטילים נגד טנקים.

התנאי שהעמיד ארגון הטרור בפני הבכירים הלבנונים לכך, נטען, הוא שישראל תיסוג לחלוטין מדרום לבנון, תפסיק את מתקפותיה נגדו ואת החיסולים של אנשיו ⁴ ושתקבל לכך ערובה אמריקנית. בשיחה עם רשת תקשורת לבנונית הסתפקו בכירים בתנועה בדרישה מינימלית יותר, רק ליישם "את ההסכמים הקיימים", כגון הפסקת האש מנובמבר או החלטה 1701 של מועצת הביטחון משנת 2006. הארגון הדגיש כי אינו מתנגד לשלום עם ישראל ⁵ דברים שנאמרו בעבר מפי בכיריו, אך הפעם, כך התחושה, התלוותה להם מנגינה שונה מעט, שאולי מבשרת על שינוי

כלפי חוץ, עם זאת, מנהיג הארגון נעים קאסם הקפיד לשדר בזמן האחרון עמדה עקבית, שלפיה הוא מסרב להניח את נשקו כל עוד ישראל שוהה בלבנון ותוקפת. דברים ברוח זו אמר לפני כשבוע וחצי, ביום רביעי שעבר ואף בסוף השבוע האחרון. בהזדמנות האחרונה אף הגדיל לעשות ואמר כי "לא נקבל נורמליזציה עם ישראל", וסירב לוותר על הטילים: "איך נגן על לבנון בלי יכולות מסוימות", הוא תהה.

המגעים עם האמריקנים מתנהלים ישירות עם הממשלה בביירות, ולא עם חיזבאללה. "אנחנו רוצים שלבנון תתמודד עם חיזבאללה, לא אנחנו", הדגיש רק השבוע השגריר ברק. בכירים במדינה החלו לכתוב את התשובה לאמריקנים כבר בתחילת החודש, והמסמך שהעבירו לשליח כלל שבעה עמודים בסך הכול, ו-15 נקודות, שלדברי השגריר "פחות או יותר נמצאות במסגרת גבולות היעד שאליו שואפת ארה"ב".

לפי הדיווחים, הלבנונים אכן דרשו ² כבקשתו של חיזבאללה ² ערבויות אמריקניות לנסיגה ישראלית מכל חמש הנקודות בדרום לבנון ואת הפסקת התקיפות שם, והדגישו כי הם מחויבים להשתלט על כל הנשק במדינה ולאפשר רק לצבא להיות הגוף החמוש היחיד בלבנון. בנוסף ביקשו המנהיגים בביירות להתניע שיח עם ישראל על הסכם להחזרת שבויים שנלקחו במלחמה האחרונה מלבנון.

כעת נותר לראות מה יענו גם האמריקנים, איך ישראל תגיב למסמך ² השגריר ברק אמור להעביר לה אותו להתייחסותה ² ומה יעשה חיזבאללה בתקופה הקרובה. באופן כללי ניתן לשרטט אולי ארבעה תרחישים אפשריים לטווח הזמן הקרוב, שכמובן ישפיעו מאוד גם על ישראל ועל היערכותה בגבול הצפוני.

האפשרות הראשונה, הגם שהיא לא סבירה מאוד, היא סירוב מוחלט של חיזבאללה לדרישות האמריקניות, אל מול מוכנות של הממשלה בביירות לאכוף את מרותה על הארגון. במצב כזה עלולה לפרוץ שוב מלחמת אזרחים בלבנון, שתעמת את כוחותיו של הארגון השיעי עם הצבא במדינה. אם לפני המלחמה בקיץ הסברה הייתה ² גם בהתבסס על ניסיון העבר ² כי התוצאה של כל עימות כזה ברורה מראש וחד-צדדית, כעת לא קל להמר עליה. ממילא צבא לבנון עתיד לזכות במצב כזה גם לסיוע מערבי, וככל הנראה שבמקביל יתמודד חיזבאללה עם המשך השחיקה הצה"לית של יכולותיו וניסיונות ההצטיידות שלו.

תסריט שני, שסבירותו נמוכה-בינונית, הוא הסכמה חלקית או מלאה של חיזבאללה להתפרק מנשקו. ייתכן שיסכים לוותר על חלק מהאמצעים שברשותו, כפי שדיווחה סוכנות הידיעות רויטרס, וייתכן שהלחץ יעשה את שלו והוא יתחיל תהליך הדרגתי של מעבר לזירה הפוליטית בלבד. סביר להניח שזו אפשרות שסבירותה נמוכה יותר, אך לא ניתן לשלול אותה. במצב כזה, ובהינתן שישראל תסכים לסגת לפחות מחלק מהנקודות שתפסה בגבול, ייתכן שהליך המשא ומתן עם הממשלה בביירות יעלה על פסים מואצים, לקראת אפשרות של הכרה הדדית, הסכם

תסריט שלישי, שסבירותו היא הנמוכה ביותר, הוא שחיזבאללה יתעקש לשמור על נשקו [?] והממשלה בביירות תגבה אותו ותעמוד לצידו. מכיוון שמצב כזה מנוגד לכל הצהרה ומעשה עד כה של הממשלה החדשה, וגם אינו עולה בקנה אחד עם האינטרסים שלה לשיקום המדינה בהתאם לתנאים שהציבה לה הקהילה הבינלאומית, הוא לא נראה כמשהו שעתיד לקרות. אם אכן הוא יתממש, או אפילו אם חיזבאללה יעמוד על שלו והמדינה לא תצליח לאכוף עליו את הפסקת ההתחמשות, עשויה להתחדש אש הקרבות בינו ובין ישראל, אולי אף בעתיד הלא רחוק.

התרחיש האחרון הוא התמשכות של המשא ומתן לאורך זמן, כאשר חיזבאללה והממשלה נמנעים מלומר "לא" לאמריקנים באופן מוחלט [?] אך גם לא מתגמשים על עמדותיהם. יש לתסריט כזה סבירות בינונית, והוא תלוי בין היתר בנכונות של האמריקנים לאכוף לוח זמנים נוקשה, כפי שרמזו עד כה. מנגד, עד להגעה להסכמה ישראל ככל הנראה תמשיך לנסות לסכל את התעצמותו של חיזבאללה ולהישאר בחמש הנקודות על הגבול, מה שיכול להצית שוב את הקרבות עם ארגון הטרור השיעי ולוחמיו. גם ארה"ב וגורמים בקהילה הבינלאומית יוסיפו להפעיל לחץ על הממשלה בביירות, כדי לנסות לגרום לה לוותר על עמדותיה.

קשה לדעת מה יהיה בטווח הזמן הקרוב, וקל ליפול לרצון לשאוב אופטימיות מהדברים שאמר השגריר ברק בלבנון השבוע. עתיד חיובי בין ירושלים לביירות הוא התפתחות שהיה קשה להעלות על הדעת רק לפני שנה, ואין להקל ראש במאמצים, באתגרים ובסכנות שיש עוד לעבור עד שנגיע ליעד הזה. מצד שני, הרוח הנושבת בביירות, בקהילה הבינלאומית ולעיתים אפילו בדרום לבנון מבשרת שמדובר אולי ביעד אפשרי [?] וייתכן שעוד נגיע אליו בקרוב.